

L'OPINIÓ

DIARI D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

“El señor Lerroix ha dejado sin programa a la Derecha Republicana.”

De “La Tierra”, de Madrid.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Plaça de la Universitat, 6, entresol - Telèfon 24647 - Any IV Núm. 15 - Barcelona, dissabte, 20 juny - Impremta: Tallers, 48 - Preu: 10 cèntims

Incidents electorals

La reacció popular produïda pels mitjans de dretes celebrats a Figueres, a Chamartín i a Ribes, ens demostra l'estat de l'opinió als dos mesos de proclamada la República.

Bons demòcrates, no volem pas abonar els que promouen assabats. Tothom té dret a expressar les seves idees mentre no atemptin la salut de la cosa pública. Però abans de recórrer al procediment de condemnar-los, potser valdria la pena que consideréssim si no és comprensible que, després de tants anys d'opressió i quan les llibertats són encara tan joves, el poble es manifesti amb la seva franca rudeza contra una gent i uns procediments que li evoquen massa ostensiblement un passat tan opressiu.

Els que, creient que el moviment revolucionari havia arribat al seu terme, es preparen per a ocupar, amb velles ideologies, les noves posicions, suposem que aquests fets els hauran convençut que el passat està ben llest i que, políticament, hem encetat un nou camí per entrar al qual s'ha de dur la roba una mica neta.

No costa gaire d'endevenar que l'onada popular que s'atansa a la cruïlla de camins que representen entre eleccions, es desfermarà, decididament, cap a l'esquerra.

I és que el poble, cansat ja d'ironies, de tècnics i de frases buides, ha vist que, amb el Govern de les esquerres ha entrat en la política la dignitat. Ha vist — cas únic en la política d'aquest país — que el que prometeren en les eleccions ho donaren.

I veu en les esquerres, no solament l'única garantia de consolidació d'allò que ja tenim, sinó la seguretat que el moviment revolucionari — no envestit per ara amb prou coratge per raó de la provisionalitat del Govern actual — seguirà la seva ruta fins aconseguir que sigui feta justícia als homes i als pobles que integren la futura Federació.

S'acorda per a dilluns vinent, la vaga de tramvies metro i automòbils

Ahí, a la nit, se celebrà, al Palau de Comunicacions de l'Exposició, l'Assemblea de les Seccions de Tramvies, Metro i Automòbils del Sindicat de Transport, afecte a la C. N. T. Presidí el senyor Marcos, president d'aquest Sindicat, cosa que donà lloc a alguns incidents.

Feren ús de la paraula diversos afiliats, els quals s'estengueren en llargs debats sobre les condicions del conflicte plantejat amb l'Empresa del tram de transport urbà.

Finalment prevengué la tendència partidària d'anar a la vaga, per tal de resoldre les qüestions debatudes. S'acordà anar a la vaga el dilluns vinent. Avui els dirigents del Sindicat de Transport tindran un canvi d'impressions amb els elements de la Federació Local de Sindicats, i per a demà es convocarà una Assemblea general del Sindicat de Transport, per al que ratifiqui els acords presos.

S'elegí un Comitè de vaga integrat pels senyors: López i Parras, per la Secció de Tramvies; Margalló i Ferrández, per la Secció de Metro, i Róles i Branvell, per la d'Automòbils. L'Assemblea, que havia començat a les quatre d'onze, acabà als vuits de la una.

Catalanisme ploràmic

Entra dins de la més pura tradició pomelística, en allò que aquesta tradició té de carrinó i de cosa adaptada al moment modern i al pensament actual, aquesta actitud dramàtica que tot sovint veu que adoptem, sense que us dignin ben bé per què, uns senyors que se solen anomenar els mateixos els guardadors més purs de les essències del catalanisme, que es posen a demanar a crits unió i solidaritat i germanor, perquè diuen que si no es fa aquesta unió i aquesta solidaritat i aquesta germanor el cel s'enfonçarà irremediablement i ens agafarà a tots dessota.

Els sentiu per aquests mots de Déu que clamen amb els braços enlaire, amb uns ulls fora de les òrbites: — «Pobres de nosaltres, si no ens unim! ¡Ja podem anar a demanar, si no ens presentem ben units! ¡Desgraciats de nosaltres que no ens posem ben bé d'acord i no fem el bloc! Qualsevol que els sentís diria que n'hem de fer alguna d'amagat, que en portem de cap una que no es pot dir. — Déu nos en guard que no ens vegin ben units! — diuen. I qualsevol d'ells que ho sentís, en veure que a la sola idea que ens vegin ben junts ja ens posem a tremolar, pensaria, amb raó: — Aquests en porten una de cap que me la volen passar entre tots: I s'escamarla amb raó.

No ens hem d'amagar de res, i si

no anem units no s'enfonçarà el cel. Aquests són els fets. Anem, amb el cap ben alt i amb el cor a la mà, a portar l'Estatut de Catalunya a les Constitucions de la República. Els que són blancs hi van com a blancs i els vermells com a vermells. Cadascú aguanta el seu tipus, i tots els que hi vagin, catalans i diversificats, seran prou homes d'honor per a adoptar l'actitud que hagin rebut encàrrec d'adoptar del poble que els hagi votat.

No anem a les Constitucions perquè «ens donin» res. No ens han de «donar» res, perquè no ens poden «donar» res. Anem a les Constitucions de la República perquè «ens reconguin» uns drets que fins ara ens havien estat usurpats. Perquè «ens els reconguin», tal com es va acordar fer-ho — en l'hora preparatòria de la revolució — el dia que la revolució fos feta. Això d'estripar-se les vestidures amb gest del més pur histerisme femení perquè a l'hora d'anar a presentar aquest Estatut no anem units és desconèixer els drets que tenim com a poble, demostra en els que així es comporten que a més a més de no saber aquests drets, desconeixen els deures que tenen com a catalans.

Ni les Constitucions pel fet que ens hi presentem units no ens han de reconèixer res que no ens hagi d'ésser

reconegut, ni tampoc, pel fet que cadascú es presenti tal com és, han de deixar de reconèixer-nos allò que, com a Constitucions d'un país que s'acaba de donar un règim de llibertat, tenim dret a reclamar que ens sigui reconegut.

Aquest catalanisme ploràmic dels que van esparverats de l'una banda a l'altra, quan diem que En Cambó és un home funest per a Catalunya, i us diuen: — Però si és català! Si que la pujarem dreta, la paret, si diem mal dels nostres mateixos! — aquest catalanisme ploràmic no fa per nosaltres ni fa pel temps de la República.

Com a catalans hem de combatre tots aquells homes d'esperit estret i reaccionari que sincerament creiem que farien un mal a Catalunya si governessin. Com a liberals i democràtics abraçem efusivament els homes d'esquerra i del món, i neguem la mà als catalans que no tenen un ideari de llibertat.

Hi ha un catalanisme ploràmic que es nega en una mar de llàgrimes si no anem units; catalanisme de quatre barres simplement, de sardanes i de «Segadors». Amb aquest catalanisme, no ens hi trobarem mai units. Hi ha coses més importants que els himnes i les banderes, després d'aquests himnes i d'aquestes banderes.

Aquest catalanisme ploràmic ens el sabem de memòria. És un catalanisme que si Primo de Rivera hagués deixat onejar la bandera catalana i hagués permès que es toqués «La Santa Espina», ja s'hauria donat per satisfet i hauria trobat que Primo de Rivera era un gran governant i que la Dictadura era un règim de govern bastant apreciable. Els drets de l'home trepitjats, la dignitat col·lectiva ultratjada, tot això ja no els hauria dit res, ja que la bandera hauria pogut onejar en l'aire, que ens hauriem pogut enternir amb «som i serem gent catalana» i que hauriem pogut dur una espiga al trauc amb permís de l'autoritat.

Tindrem molta feina a vèncer aquest ambient pomelístic, però tenim confiança d'arribar-ho a aconseguir. Afortunadament, el país està més civilitzat del que els elements més caracteritzats d'aquest moviment històric es creuen. Aquests darrers dies havien intentat desvetllar el país per a una nova croada, i el país no els ha respost, encara que hagin omplert els diaris de gasetilles dient que cada dia anaven rebent milers i milers i més milers d'adhesions i que tot Catalunya s'arborava d'entusiasme per anar a votar la candidatura presentada per la reacció en una de les seves clàssiques maniobres. De tants milers i milers d'adhesions que havien anat rebent, ho han hagut de deixar córrer. És un bon símptoma.

Prou catalanisme ploràmic. No ens hem de desesperar per res. Que cadascú es presenti amb els ideals que senti — els que en sentim. I si hi ha algú que no en sent cap, que es quedi a casa a ajudar a la dona en les feines de la cuina.

J. VENTALLÓ

Capellans agents electorals de la Lliga

Els homes de la Lliga són del més aprofitat que corre. Han fet comptes, i s'han donat que els nois de casa bona de la «provincia» de Girona havien passat gairebé tots pel Col·legi i han començat la seva propaganda electoral repartint benediccions de la Verge d'aquell santuari.

Si els ex-deixebles de Col·lell guardessin tots un bon record de la seva estada en el Col·legi — fabrica de capellans i de títols de batxillerat —, no estaria del tot mal pensat, però, com que no és així, com que són molts més els que tenen un mal record del signant de la circular estil comercial que han lliurat, els resultats a la força hauran d'ésser contraproduents.

Mai no ens hauriem pensat que un home de la intel·ligència del Sr. Estelric hagués oblidat que gairebé sempre es guarden males recordances dels «estimats» mestres que ens volien fer aprendre per força el llatí.

Valdrà més que en comptes de fer cap comentari donem a llegir la circular del Col·legi en la qual es recomanen uns noms a votar de la mateixa manera que es recomana una marca nova de xampuny. Ella il·lustrarà a tots dels mitjans electorals que utilitzen per Girona els homes de la Lliga.

«Seminario Colegio

de

Sta. Maria del Col·lell

Gerona-Baños

13 juny 1931.

Distintíssim Ex-alumne: Déu vos guard!

En primer lloc m'és plaent d'adreçar-vos la meua coral salutació i de palesar-li a l'ensens la seguretat dels meus millors afectes. S'acosta la data de les eleccions per a diputats a les Corts Constituents espanyoles, en les quals s'ha d'estructurar l'esdevenidor religiós, social i polític de la nostra Pàtria.

Es l'hora de lluitar perquè si guin reconeguts els nostres drets. Es l'hora de defensar amb el nostre vot la fe que heretarem dels nostres pares. Es l'hora de donar testimoni ferm i sacrificat, si cal, de la sinceritat dels sentiments d'amor a Déu i a la Pàtria, que varem aprendre un dia, quant educàvem el nostre cor i el nostre esperit als peus de la nostra Mare del Col·lell.

Cal, doncs, treballar per tal que triomfin els candidats que s'han compromès a propugnar en el futur Parlament els drets de l'Església, els interessos de Catalunya, la grandesa d'Espanya i la pau social.

Vallès i Pujals, Estelric, Masó, Badia i Alats, el darrer antic alumne d'aquest Seminari-Col·legi, són els noms de la candidatura de dretes catalanes que pretenen la majoria a la circumscripció de Girona. Cal votar i fer votar «integrament» aquesta candidatura sense esborrar, per cap motiu, ni un tan sols dels seus components.

Ho demanà imperiosament la gravetat de les circumstàncies actuals que exigeixen, més que mai, la unió sagrada dels catòlics, deixant a part els partidismes i apassionaments de tota mena.

Esperant de vos, per la vostra condició d'antic alumne d'aquest casal, que sucumbireu a la mesura de les vostres possibilitats les nostres aspiracions, el mateix que enlairats propòsits, m'és grat renovar-vos l'expressió de la meua sincera amistat amb la qual m'honorau.

Josep Corcoy, Pvre.»

Voldriem fer avinent a mossèn Corcoy que s'ha oblidat de recomanar un nom que recomanen per a casos extraordinaris els defensors dels drets de la religió, el nom del senyor Lerroix, que dona la coincidència que és el nom més simpàtic als diaris de dreta d'enllà de l'Ebre, com a la banda d'aquí, ho són els de la Lliga.

Esperem veure aviat un mossèn Corcoy qualsevol, de Barcelona o de Madrid, que tindrà la bondat de fer una circular com la del Col·lell per posar el nom del cap dels radicals al lloc que li pertoca, com a bon defensor de les llibertats dels que mai no havien reconegut la dels seus adversaris.

Esquerres falses

No som pas d'aquests que tenen la pretenció de considerar-se el centre just de la política del país, i tracten de demagogs o de reaccionaris els altres, segons estiguin situats a l'una o a l'altra esquerra.

El que si nosaltres podríem afirmar és que a Catalunya, en aquests moments i donades les especials circumstàncies en què es descabdellen els fets públics, ningú no es troba com es troba l'Esquerra Republicana, en una millor posició per a consolidar i portar endavant l'obra començada el dia 14 d'abril.

Hi ha un fet, però, que pot fer dubtar de la veritat de l'afirmació precedent. Enfront de la candidatura de l'Esquerra es presenten per a les Constituents altres candidatures que es diuen radicals, extrema esquerra federal, revolucionàries, etc.

El poble ha d'exigir de tots aquells que li sollicitin els sufragis, un ideari definit i un programa concret. Ha de refusar les paraules buides, les vagues i els tòpics. I un cop li hagin presentat un programa concret, el poble ha de reflexionar fins a quin punt els homes aquells són capaços de sostenir el programa, i si sabran fer-se dignes de la confiança dipositada en ells.

Tot això és molt important. En dia de míting, dalt l'escenari i en mànegues de camisa, és senzillíssim oferir als futurs electors un projecte per a la ràpida conversió de la Terra en un paradís. Ara, quan arriben les hores de prova, es fa ja més difícil saber aguantar la bandera a la mateixa alçada, dels dies de pur entusiasme. Són molts els que arribats aquests moments, obtenen per enrotllar la bandera de combat, i tirar aigua a llurs mateixos programes.

Quin és, doncs, el procediment per a saber si els homes que es presenten davant del poble demanant-li el beneplàcit per actuar en el seu nom, sabran mantenir-se fidels a llurs promeses? Ara per ara, hom no ha descobert millor criteri que el de fixar-se en la història i els fets dels candidats i dels partits. I si el partit és nou i encara no té història, cal aleshores considerar atentament els seus orígens.

Perquè el seny polític del poble català, a l'hora d'elegir regidors, tingui presents aquestes normes simples, doni la victòria a l'Esquerra Republicana. Els seus homes, Macià al davant, eren els qui durant la dictadura havien sostingut els drets del poble enfront poder il·legal. Mentre uns eren a l'exili, d'altres a les presons, i d'altres conspirant, molts titulats revolucionaris i extremistes ara, contemporitzaven amb els dictadors.

Aquest fet era tan evident, que a l'Esquerra no li calgué l'organització que tants i tants creuen indispensable, per a endur-se'n la victòria electoral més esclatant que hom recorda.

Ara ve la segona part: Com han correspost a les esperances que el poble posava en ells, en els dies aquells en què agonitzava el règim corrupte?

Fa dos mesos, els homes de l'Esquerra corrien tot Catalunya amb la plataforma electoral — com deien

els vells polítics —, de la República. I bé: al cap de quaranta vuit hores d'haver-los conferit el poble la seva representació, la República era proclamada. En llur campanya electoral parlaren també de les llibertats de Catalunya; ningú no negarà que avui la nostra terra frueix en la Península d'una situació excepcional, com feia anys i segles que no havia fruit, i que s'està treballant per a la consagració definitiva de la nostra llibertat dins la República Federal.

El nostre partit ha complert i compleix. Tenia un programa definit, i els seus punts principals avui han passat ja a la categoria de realitzacions. Si fóssim dels que viuen del remanent d'unes jornades glorioses, disposariem de cabals per anar tirant durant cinquanta anys. Però l'Esquerra Republicana és un partit jove — tres mesos! — i no li està bé presumir del passat.

I vet ací que quan demanem al poble que ens ratifiqui la seva confiança per tal de poder consolidar l'obra començada, i portar-la endavant pels camins de la justícia, surten altres agrupacions que pretenen ésser més revolucionàries que nosaltres que estem fent la revolució!

No sentim ni la més lleu ombra de temença. El poble, en dos mesos, no ha perdut el bon sentit. Tots els fets que fins aleshores bastiren el prestigi dels nostres homes, avui s'han centuplicat, per la glòria del país.

Davant el pur historial de Macià i els seus, quin paper poden fer-hi candidatures confectionades a l'ombra, amb noms forasters i revolucionaris d'ocasió?

Hi ha un fet que tanca de cop, i demostra com la candidatura de l'Esquerra és l'única que a casa nostra representa la llibertat. Hom sap el prestigi i la popularitat enorme de què el comandant Franco, d'aviador de la República, gaudeix en tota la Península. El seu pas despertava arreu entusiasme. Franco hauria pogut presentar-se com a candidat en qualsevol ciutat espanyola, segur que darrera el seu nom s'arreglerien les xifres de vots més pujades. Doncs bé: el gran aviador, que ha arribat a simbolitzar la llibertat, ha cregut que només hi havia una candidatura a proposar per a enquadrar el seu nom: la de l'Esquerra Republicana. I la raó és que, a la Península, Macià i Catalunya representen el màxim de llibertat.

No ha estat solament Franco qui s'ha donat del que representa la candidatura de l'Esquerra. Un altre nom, jove i prestigiós, el d'Antoni M. Sbert, figura en la nostra llista. Sbert es guanyà l'admiraçió i l'estima unànime del país, amb la seva conducta digníssima enfront dels «desplacats» del primer dictador. El personificà la rebellió estudiantil, rebellió que tant contribuï a fer caure el grotesc Primo.

I si aquests noms que són senyeres, volen integrar la candidatura presidida per Macià, senyera màxima, quina espècie de llibertat i de justícia seran les que hom preten servir, contra nostre?

JOAN ARRUFAT

El senyor Melquíades Alvarez no pot acabar el seu discurs

Oviedo. — Al Teatre Campoamor se celebrava el míting en el qual havia de parlar el senyor Melquíades Alvarez continuant el seu discurs que hagué d'interrompre a adrid.

Començà l'acte el senyor Landeta, el qual atacà fortament l'extremisme. Es produí un gran aldarull i els concurrents donen visques al comunisme. En acabar l'aldarull continua parlant i atacà durament el senyor Prieto, al qual acusa d'ésser el culpable de la baixa de la pesseta. En dir això, l'avalot que es produí és més formidable que l'anterior i de tots els costats surten visques al socialisme i al comunisme.

L'espectacle impressiona visiblement el senyor Melquíades Alvarez, i al·lertat, es retira a un saló pròxim a l'escenari.

Pren la paraula immediatament el senyor Alvarez Valdés, que comença dient que el senyor Melquíades Alvarez representa la veritable democràcia. Les paraules del senyor Valdés produeixen un avalot inimaginable, i al mateix temps se sent l'eplosió d'un petard que causa gran confusió entre el públic. Al mateix temps, el públic, que es troba estacionat als voltants del teatre, trenca les portes i envaeix el local, capitanejat pel socialista Teodomir Menéndez. Aquest, a grans crits ordena a les senyeres que abandoni el local perquè d'un moment a l'altre el teatre serà assaltat. Es produí una gran confusió. Corredisses, desmai i un avalot mal vist.

Al cap de pocs segons, del carrer entra el públic armat de bastons i pedres.

(Segueix a la pàgina 5)

Esquerra Republicana de Catalunya i Unió Socialista de Catalunya

CANDIDATURA per a Diputats de les Corts Constituents de la República

Barcelona-Ciutat

Francesc Macià i Llussà
Jaume Aguadé i Miró
Gabriel Alomar i Villalonga
Rafael Campalans i Puig
Josep Dencàs i Puigdollers
Ramon Franco i Bahamonde
Ventura Gassol i Rovira
Joan Lluhi i Vallescà
Joan Puig i Ferrer
Josep Riera i Puní
Angel Samblancat i Salanova
Antoni M. Sbert i Massanet
Josep Terradellas i Joan
Antoni Xirau i Palau

Barcelona-Circumscripció

Amadeu Aragay i Daví
Josep Bordas de la Cuesta
Lluís Companys i Jover
Josep Grau i Jassans
Amadeu Hurtado i Miró
Domènec Palet i Barba
Carles Pi i Sunyer
Joan Selvas i Carner
Manuel Serra i Moret
Josep Sunyol i Garriga
Joan Ventosa i Roig
Josep Xirau i Palau

La candidatura per Barcelona-Circumscripció ha estat confeccionada per Esquerra Republicana i Unió Socialista de Catalunya, amb el concurs d'altres organitzacions autònomes.

“Presentar ara candidatures catalanistes per minories, és realitzar una obra, no solament ineficaç per a qui en patrocina els noms, sinó política i patriòticament pertorbadora.”

De “La Veu de Catalunya”, adreçant-se a Acció Catalana